

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA WE WROCŁAWIU**

50-413 Wrocław, ul. Walońska 3-5
tel.(071)344 65 87, (071)34 05 920, fax (071)34 05 922
e-mail: wroclaw@uokik.gov.pl

RWR 411-8/06/ZR

Wrocław, dnia 28 grudnia 2006 r.

DECYZJA RWR 49/2006

I. Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (tj. Dz. U. 2005 r. Nr 244, poz. 2080 ze zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. *w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów* (Dz. U. nr 18 poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego wszczętego z urzędu przeciwko Miejskiemu Przedsiębiorstwu Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, przy ul. Na Grobli 14/16,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;

uznaje się za ograniczającą konkurencję i naruszającą zakaz o którym mowa w **art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6** wymienionej wyżej ustawy, praktykę polegającą na nadużywaniu przez Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. we Wrocławiu pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków, obejmującym obszar gminy Wrocław, poprzez narzucanie przez ww. przedsiębiorcę uciążliwych warunków umów przynoszących mu nieuzasadnione korzyści na skutek zamieszczenia:

- w § 6 ust.1 pkt b) i g) umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków dla odbiorców prowadzących działalność gospodarczą;
- w § 6 ust.1 pkt b) i g) umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków dla odbiorców indywidualnych (gospodarstwa domowe);
- w § 6 ust.1 pkt b) i g) umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków dla Wspólnot Mieszkaniowych;
- w § 6 ust.1 pkt b) i g) umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków przemysłowych;

postanowień umownych, zgodnie z którymi dostawca nie ponosi odpowiedzialności za przerwy w dostawie wody spowodowane brakiem wody na ujęciu oraz przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych **i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.**

II. Na podstawie art. 101 ust.1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. *o ochronie konkurencji i konsumentów* (tj. Dz. U. 2005 r. Nr 244, poz. 2080 ze zm.) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. *w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów* (Dz. U. nr 18 poz. 172 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania

antymonopolowego wszczętego z urzędu przeciwko Miejskiemu Przedsiębiorstwu Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu, przy ul. Na Grobli 14/16,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;

nakłada się na Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu **karę pieniężną** w wysokości 3 000 PLN (słownie złotych: trzy tysiące), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o którym mowa w **art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6** ustawy o *ochronie konkurencji i konsumentów*, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

Organ antymonopolowy przeprowadził w lipcu 2006 r. postępowanie wyjaśniające mające na celu wstępne ustalenie, czy treść postanowień umów o dostawę wody i odprowadzanie ścieków stosowanych przez Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu (zw. dalej także: „MPWiK” lub „Spółka”) może stanowić naruszenie przepisów ww. ustawy uzasadniające wszczęcie postępowania antymonopolowego, w tym, czy sprawa ma charakter antymonopolowy. (dowód: karta 1 i 70 akt RWR 400-12/06/ZR)

Ponieważ analiza dokumentów i informacji zebranych w toku postępowania, a w szczególności stosowanych przez ww. Spółkę wzorców umownych pn.:

- „umowa o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków dla odbiorców prowadzących działalność gospodarczą”;
- „umowa o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków dla odbiorców indywidualnych (gospodarstwa domowe)”;
- „umowa o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków dla Wspólnot Mieszkaniowych”;
- „umowa o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków przemysłowych”;

dała podstawę do przyjęcia, iż mogło nastąpić naruszenie art. 8 ust. 2 pkt 6 ww. ustawy, wszczęcie postępowania antymonopolowego, w związku z podejrzeniem nadużywania przez MPWiK pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków na obszarze Gminy Wrocław, stało się konieczne i uzasadnione.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zwany dalej “Prezesem UOKiK” lub „organem antymonopolowym” postanowieniem nr 150/2006 wszczął w dniu 02.08.2006 r. z urzędu postępowanie antymonopolowe w związku z podejrzeniem nadużywania przez Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków – obejmującym obszar gminy Wrocław polegającego na narzucaniu przez ww. przedsiębiorcę uciążliwych warunków umów przynoszących mu nieuzasadnione korzyści na skutek zamieszczenia w ww. wzorcach umownych zapisów § 6 ust.1 pkt b) i g), zgodnie z którymi Spółka (Dostawca) nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej za przerwy w dostawie wody spowodowane brakiem wody na ujęciu (lit. b) oraz przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych (lit.g). (dowód: karta 2,3)

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania antymonopolowego, WPWiK, w piśmie z dnia 21.08.2006 r. podniosło, iż kwestionowane przez organ antymonopolowy postanowienie dotyczące braku wody na ujęciu może zostać uznany jako przejaw siły wyższej, określonej w art.433 k.c. i tym samym zapis zawarty w umowach precyzuje stan siły wyższej dotyczący przypadków, które mogą dotknąć przedsiębiorstwo

wodociągowe, dlatego treść tego zapisu jest tylko doprecyzowaniem możliwych do wystąpienia zjawisk traktowanych jako siła wyższa oraz wynikających z charakteru prowadzonej działalności. W opinii Spółki, termin „brak wody na ujęciu” jest również kategorią techniczną, niezależną od MPWiK, która powoduje niemożność świadczenia usług, podobnie jak drugi termin „przerwa w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych”. Stosowanie tego zapisu uzasadniła tym, iż nie może ponosić odpowiedzialności za stan techniczny oraz zasilanie urządzeń nie będących jego własnością a które to urządzenia są niezbędne do zapewnienia dostaw wody.

(Dowód: karta 4,5)

I. Przeprowadzone przez Prezesa UOKiK postępowanie dowodowe pozwoliło na ustalenie następującego stanu faktycznego:

1. Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu jest przedsiębiorcą w rozumieniu art.4 pkt 1 ustawy *o ochronie ...*, prowadzącym działalność gospodarczą w formie jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, zarejestrowanej w Krajowym Rejestrze Sądowym przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, VI Wydział Gospodarczy, pod numerem KRS 0000043801. Przedmiot działania przedsiębiorcy został określony m.in. jako „działalność usługowa w zakresie rozprowadzania wody” oraz „odprowadzanie i oczyszczanie ścieków”. Spółka prowadzi działalność w ww. zakresie na obszarze Gminy Wrocław. Jedynym udziałowcem Spółki jest Gmina Wrocław.

(dowód: karta 5-10 akt RWR-402-12/06/ZR).

2. Na terenie Gminy Wrocław Spółka działa we wskazanym wyżej zakresie na podstawie Decyzji nr 7/02 zarządu Miasta Wrocławia z dnia 22.10.2002 r. w sprawie udzielenia zezwolenia MPWiK Sp. z o.o. we Wrocławiu na prowadzenie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków na terenie Gminy Wrocław. MPWiK jest jedynym dostawcą wody (100% udziału w rynku). Według stanu na sierpień 2006 r., Spółka miała zawartych łącznie 27 052 umów, które zawierały kwestionowane przez Prezesa UOKiK zapisy.

(dowód: karta 4,5 oraz karta 5,6, 11-17 akt RWR-402-12/06/ZR).

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy dnia 7 czerwca 2001 r. *o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków* (Dz. U. 2006 Nr 123, poz. 858), zwanej dalej „ustawą o zbiorowym zaopatrzeniu [...]”, przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne zawiera z odbiorcami świadczonych przez siebie usług umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków, na podstawie których odbywa się dostarczanie wody lub odprowadzanie ścieków. Obecnie, przy zawieraniu ww. umów Spółka stosuje cztery następujące wzorce umowne:

- „umowa o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków dla odbiorców prowadzących działalność gospodarczą” – wzorzec stosowany od dnia 18.03.2003 r.;
- „umowa o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków dla odbiorców indywidualnych (gospodarstwa domowe)” – wzorzec stosowany od dnia 27.11.2003 r.;
- „umowa o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków dla Wspólnot Mieszkaniowych” – wzorzec stosowany od dnia 18.03.2003 r.;
- „umowa o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków przemysłowych”, wzorzec stosowany od dnia 24.07.2003 r.

W wymienionych wzorcach, zamieszczono zapis § 6 ust.1, stanowiący, że „Dostawca nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej za przerwy w dostawie wody spowodowane

(..) brakiem wody na ujęciu [§ 6 ust.1 lit. b)], (...) przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych [§ 6 ust.1 lit. b)].

(dowód: karta 5, 6, 20-48 akt RWR-402-12/06/ZR).

II. Mając powyższe na uwadze Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zważył co następuje.

1. Określenie zarzutu.

Miejskiemu Przedsiębiorstwu Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu postawiony został zarzut nadużywania pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków, polegającego na narzucaniu przez ww. przedsiębiorcę uciążliwych warunków umów przynoszących mu nieuzasadnione korzyści na skutek zamieszczenia w stosowanych przez Spółkę wzorcach umownych zapisów § 6 ust.1 pkt b) i g), zgodnie z którymi dostawca nie ponosi odpowiedzialności za przerwy w dostawie wody spowodowane brakiem wody na ujęciu oraz przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych, co może stanowić naruszenie **art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6** ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

2. Naruszenie interesu publicznego.

Podstawą do zastosowania przepisów ustawy o ochronie (...) jest uprzednie stwierdzenie przez Prezesa Urzędu, czy w niniejszej sprawie wszczęcie i przeprowadzenie postępowania antymonopolowego było zasadne z punktu widzenia interesu publicznoprawnego.

W świetle art. 1 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie [...] celem regulacji w niej przyjętych jest zapewnienie rozwoju konkurencji, ochrona przedsiębiorców narażonych na stosowanie praktyk ograniczających konkurencję i ochrona interesów konsumentów. Tak określony cel ustawy pozwala przyjąć, iż ma ona charakter publicznoprawny i służy ochronie ogólnospołecznego interesu. Powyższe przesądza o wyłączeniu możliwości podejmowania przez organ antymonopolowy działań w celu ochrony wyłącznie interesów indywidualnych. Taką interpretację potwierdza orzecznictwo Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (patrz wyroki z dnia 28.05.2001, sygn. akt XVII Ama 82/00; z dnia 4.07.2001, sygn. akt XVII Ama 108/00; z dnia 30.05.2001 r., sygn. akt XVII Ama 80/00; z dnia 6.06.2001, sygn. akt XVII Ama 78/00) i Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 27 sierpnia 2003 r., sygn. akt I CK 184/03).

Tak więc nie każde naruszenie prawa w stosunkach cywilno-prawnych kwalifikuje sprawę do postępowania w trybie ww. ustawy. Odmienne niż to ma miejsce w postępowaniu cywilnym ukierunkowanym na ochronę praw podmiotowych stron, postępowanie w trybie ustawy antymonopolowej ma za swój przedmiot ochronę interesu publicznoprawnego, co ma miejsce wtedy, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, bądź gdy wywołują one inne niekorzystne zjawiska na rynku wymagające ingerencji ze strony organów działających w trybie tej ustawy.

Źródłem działań podejmowanych przez MPWiK, będących przedmiotem postawionych w niniejszej sprawie zarzutów, jest niewątpliwie jego siła rynkowa. Dla naruszenia interesu publicznego w takiej sytuacji wystarczające jest dowolne nadużycie siły rynkowej w relacjach ze słabszymi uczestnikami rynku, bowiem już sam fakt nadużycia posiadanej na rynku

pozycji dominującej narusza interes publiczny. W okolicznościach przedmiotowej sprawy, praktyki eksploatacyjne urzeczywistniają się poprzez stosunku umowne, albowiem Spółka posługuje się w obrocie prawnym wzorcami umownymi zawierającymi zakwestionowane pod kątem naruszenia art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* postanowienia umowne.

W takich okolicznościach interwencja Prezesa UOKiK podjęta w formie wszczęcia postępowania administracyjnego na gruncie ustawy *o ochronie* [...], stała się konieczna i ma na celu ochronę interesu społecznego mieszkańców i przedsiębiorców z terenu Gminy Wrocław, gdzie jedynym dostawcą usług zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków jest Spółka, oraz pozostałych kontrahentów MPWiK.

3. Ustalenie rynku właściwego

Ponieważ zachowania podmiotów odbywają się w strukturze rynkowej istotne znaczenie ma określenie rynku właściwego w niniejszej sprawie, czyli – zgodnie z art.4 pkt 8 ustawy *o ochronie* [...] – rynku towarów, *który ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów (...) panują zbliżone warunki konkurencji*. Mówiąc o rynku właściwym, określa się rynek w ujęciu produktowym i geograficznym.

Rynek w znaczeniu przedmiotowym odnosi się do towarów w rozumieniu art. 4 pkt 6 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* (m.in. rzeczy, usługi). Natomiast rynek w ujęciu geograficznym odnosi się do obszaru, na jakim te towary są oferowane.

W przedmiotowej sprawie towarem oferowanym nabywcom przez uczestnika postępowania są **usługi dostawy wody i odprowadzania ścieków**. Tak więc w ujęciu produktowym MPWiK prowadzi działalność na rynku dostaw wody i odprowadzania ścieków.

Spółka jest jedynym przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym, oferującym tego rodzaju usługi na terenie Gminy Wrocław. Z uwagi na technologię dostarczania wody i odprowadzania ścieków rynek w ujęciu geograficznym wyznaczony jest przez znajdującą się na terenie ww. gminy sieć wodociągowo-kanalizacyjną, poprzez którą dostarczana jest woda i odprowadzane ścieki. Należy przy tym zaznaczyć, że odbiorcy ww. usług nie mają alternatywnego źródła zaopatrzenia poza wpięciem się do sieci należącej do MPWiK.

Pojęcie alternatywnego źródła zaopatrzenia nie obejmuje swoją treścią możliwości zaspokojenia potrzeb zaopatrzeniowych we własnym zakresie. Aby nowe źródło zaopatrzenia mogło być uznane za alternatywne w stosunku do posiadanych musi ono spełniać wymóg natychmiastowej dostępności bez ponoszenia nakładów inwestycyjnych (Wyrok SOKiK z dnia 31 maja 2000 r., sygn akt XVII Ama 44/00). Takie alternatywne źródło dostaw wody dla odbiorców z terenu Gminy Wrocław nie występuje. Tak więc, rynek w ujęciu geograficznym obejmuje obszar **Gminy Wrocław**.

Rynkiem właściwym w niniejszej sprawie są więc usługi dostawy wody i odprowadzania ścieków na obszarze Gminy Wrocław.

4. Ustalenie pozycji rynkowej uczestnika postępowania na rynku właściwym

Możliwość stwierdzenia naruszenia przez przedsiębiorcę zakazu stosowania praktyk ograniczających konkurencję, polegających na nadużywaniu pozycji dominującej,

uzależniona jest od uprzedniego stwierdzenia, iż przedsiębiorca posiada na tak określonym rynku pozycję dominującą.

Próbując ustalić, czy na rynku właściwym w niniejszej sprawie Spółka posiada pozycję dominującą, należy mieć na uwadze definicję, zawartą w art. 4 pkt 9 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*. Zgodnie z tą definicją pozycja dominująca to pozycja przedsiębiorcy na rynku, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów; domniemywa się, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku przekracza 40%. Określając pozycję rynkową Spółki niezbędne jest więc przesądzenie czy jej siła ekonomiczna umożliwia prowadzenie działalności w znacznym stopniu niezależnie od swych konkurentów i kontrahentów.

Na rynku dostaw wody i odprowadzania ścieków na terenie Gminy Wrocław, MPWiK jest dysponentem jedynej występującej tam sieci wodociągowo-kanalizacyjnej. Z uwagi na technologię dostarczania wody (siecią wodociągową) i odprowadzania ścieków (siecią kanalizacyjną) Spółka jest monopolistą naturalnym, wypełnia zatem normę art. 4 pkt 9 ustawy antymonopolowej. Ponieważ na rynku właściwym uczestnik nie spotyka się z żadną konkurencją, posiada siłę ekonomiczną, przy użyciu której może zapobiegać nie tylko efektywnej konkurencji, ale także działać w dużym stopniu niezależnie od swoich kontrahentów i klientów, a w szczególności wykorzystywać swoją pozycję rynkową do ich ekonomicznej eksploatacji.

5. Naruszenie zakazu, o którym mowa w art. 8 ust 2 pkt 6 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*.

Zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców. Nadużywanie pozycji dominującej polega w szczególności na narzucaniu przez przedsiębiorcę uciążliwych warunków umów, przynoszących mu nieuzasadnione korzyści. Dla stwierdzenia praktyki ograniczającej konkurencję zdefiniowanej powyżej konieczne jest wykazanie kumulatywnego spełnienia czterech przesłanek:

- a) posiadanie na rynku właściwym pozycji dominującej,
- b) narzucanie określonych warunków umów,
- c) uciążliwy charakter tych warunków,
- d) osiągnięcie przez przedsiębiorcę narzucającego warunki nieuzasadnionych korzyści.

Ad a)

Jak stwierdzono wyżej, Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. posiada pozycję dominującą na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków obejmującym obszar Gminy Wrocław.

Tym samym pierwsza przesłanka praktyki z art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* została spełniona.

Ad b)

Drugą przesłanką niezbędną do udowodnienia stosowania przez MPWiK praktyk ograniczających konkurencję w rozumieniu art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* jest narzucanie kontrahentom określonych warunków umów. Do narzucania warunków umów dochodzi natomiast wówczas, gdy przedsiębiorca, wykorzystując posiadaną przewagę ekonomiczną w warunkach niedostatecznej konkurencji na rynku, ogranicza swobodę kształtowania treści umów ze strony kontrahentów działających pod przymusem. Dzięki posiadanej sile rynkowej dominant może bowiem nie liczyć się z

wolą innych uczestników rynku, którzy zmuszeni są zaakceptować ustalone przez niego warunki umowne, nawet jeśli nie gwarantują one ekwiwalentności świadczeń. Tym samym narzuca on kontrahentom takie warunki umów, które nie miałyby racji bytu w przypadku, gdyby na rynku istniała konkurencja i możliwość wyboru oferty spośród ofert konkurujących ze sobą podmiotów gospodarczych. Narzucanie warunków umów ma zatem miejsce wtedy, gdy przedsiębiorca wykorzystując zajmowaną na rynku pozycję dominującą i sytuację przymusową kontrahentów wynikającą z braku rzeczywistych alternatyw na rynku, wymusza na nich określone zachowania.

Jak wspomniano wyżej, Spółka jako dostawca usług zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków zajmuje pozycję tzw. monopolisty naturalnego. Prowadzi swoją działalność gospodarczą w warunkach, w których odizolowany od potencjalnych konkurentów zarówno barierą kosztów niezbędnych dla uruchomienia działalności w danej dziedzinie, jak i ustanowioną wcześniej strukturą organizacyjną i technologiczną, dysponuje potencjałem niezbędnym do narzucenia swoim odbiorcom warunków umowy.

Narzucanie warunków umów w rozpatrywanej sprawie wiąże się zatem z posiadaną przez Spółkę siłą rynkową i z adhezyjnym charakterem zawieranych umów tj. umów, które są zawierane przez przystąpienie, i w których nie przewiduje się indywidualnego negocjowania warunków umownych. W przypadku takich umów wystarczającą przesłanką do uznania, że dochodzi do narzucenia warunków umownych, jest oferowanie ich przez dominanta w stosunkach danego rodzaju. Zakwestionowane w toku niniejszego postępowania warunki umów są stosowane przez Spółkę względem wszystkich odbiorców korzystających z usług przedsiębiorstwa i stanowią element stosowanych przez przedsiębiorstwo wzorców umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków. Odbiorca podpisując umowę aprobeuje warunki umowy z góry jednostronnie ustalone przez przedsiębiorstwo. Innymi słowy, przystępuje do umowy bez indywidualnego negocjowania jej postanowień. W umowie tego typu, gdzie dostawca jednostronnie ustala warunki świadczenia usług, odbiorca w ramach szeroko rozumianej swobody umów ma prawo przyjąć ofertę bądź umowy nie zawrzeć i w tym właśnie zakresie można mówić o tym, że dostawca usług narzuca jej treść kontrahentowi. W okolicznościach niniejszej sprawy uznać należy za oczywiste, iż kwestionowane warunki umów zostały usługobiorcom przez Spółkę narzucone.

Tak więc została spełniona druga przesłanka niezbędna do stwierdzenia naruszenia przez Spółkę art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ad c)

Za uciążliwy uznaje się każdy warunek umowy oznaczający dla jednej ze stron ciężar większy od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju. Definicja ta odwołuje się do kryteriów obiektywnych – typowych relacji umownych występujących na rynku. Dokonując analizy uciążliwości warunków umownych należy rozważyć, czy w hipotetycznej sytuacji istnienia konkurencji na danym rynku właściwym, a więc istnienia rzeczywistej swobody zawierania umów i kształtowania ich treści, dominant byłby w stanie wynegocjować takie postanowienia umowne.

Narzuconym przez Spółkę i kwestionowanym przez Prezesa UOKiK warunkiem umownym zawartym w czterech wzorcach umownych stosowanych przez Spółkę jest zapis, zgodnie z którym „Dostawca [tj. MPWiK] nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej za przerwy w dostawie wody spowodowane: (...)

b) brakiem wody na ujęciu, (...)

g) przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych. (...)”

(vide: § 6 ust.1 lit. b) i g) umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków dla odbiorców prowadzących działalność gospodarczą, § 6 ust.1 pkt b) i g) umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków dla odbiorców indywidualnych (gospodarstwa domowe), § 6 ust.1 pkt b) i g) umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków dla Wspólnot Mieszkaniowych i § 6 ust.1 pkt b) i g) umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków przemysłowych)

Rozpatrując uciążliwość kwestionowanych warunków umów, należy po pierwsze podnieść, iż do umów, na podstawie których odbywa się dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków zastosowanie znajdują nie tylko przepisy ustawy *o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę*, ale także przepisy prawa cywilnego.

Punktem wyjścia w ocenie uciążliwości analizowanego postanowienia umownego, są w takim razie przepisy zawarte w art. 471 i następnie Kodeksu cywilnego regulujące odpowiedzialność odszkodowawczą za szkodę spowodowaną niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania. Przepis ten stanowi, że „dłużnik zobowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi”.

Podstawowym obowiązkiem przedsiębiorstwa wodociągowo – kanalizacyjnego jest, stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy *o zbiorowym zaopatrzeniu* [...], zapewnienie zdolności posiadanych urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych do realizacji dostaw wody w wymaganej ilości i pod odpowiednim ciśnieniem oraz dostaw wody i odprowadzania ścieków w sposób ciągły i niezawodny. Zgodnie z reżimem odpowiedzialności kontraktowej, przedsiębiorstwo wodociągowo – kanalizacyjne jest zatem obowiązane naprawić szkodę wynikłą z niewykonania lub nienależytego wykonania tego zobowiązania, a więc powstałą na skutek przerw w świadczeniu usług, jeżeli jest to następstwem okoliczności, za które przedsiębiorstwo odpowiada, innymi słowy takich, które przedsiębiorstwo obciążają. Zakres takich okoliczności obejmuje przede wszystkim działania i zaniechania własne przedsiębiorstwa noszące znamiona winy (tzn. zachowania umyślne lub będące skutkiem niedołożenia należytej staranności). Dominant, by nie narazić się na zarzut nadużywania swojej pozycji rynkowej, nie powinien w treści zawieranych umów uchylać się od odpowiedzialności odszkodowawczej za swoje zawinione zachowania.

Zakwestionowany zapis jest więc dla odbiorców zdecydowanie uciążliwy, gdyż **wprowadza ich w błąd co do możliwości dochodzenia od usługodawcy roszczeń odszkodowawczych** w razie poniesienia szkód zawinionych przez dostawcę w wyniku niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania tj. wówczas, gdy brak wody na ujęciu lub przerwy w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowo–kanalizacyjnych powodujące przerwy w dostarczaniu wody i odprowadzaniu ścieków będą efektem jego działań lub zaniechań. Może to mieć miejsce na przykład wtedy, gdy obniżenie jakości świadczonych usług spowodowane będzie przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowo–kanalizacyjnych powstałymi na skutek zalegania przez Spółkę z płatnościami z tytułu dostaw energii względem przedsiębiorstwa energetycznego bądź niedopełnienia przez Spółkę obowiązku utrzymania należącej do niej sieci lub wewnętrznej instalacji energetycznej w należyтым stanie technicznym (np. awarie zawinione działaniami lub zaniechaniami pracowników Spółki). Dodatkowo należy tutaj zaznaczyć, że art. 474 k.c. wskazuje m. in., iż „dłużnik odpowiedzialny jest za własne działanie lub zaniechanie osób, z których pomocą zobowiązanie wykonuje”. Podobnie możliwe są sytuacje, gdy Spółka będzie ponosić odpowiedzialność za przerwy lub ograniczenia w dostarczaniu wody spowodowane brakiem wody na ujęciu. Brak wody na ujęciu także może wynikać z przerw w zasilaniu

energetycznym zawinionym przez MPWiK bądź z uszkodzenia urządzeń wchodzących w skład ujęcia wodnego, powstałego wskutek ich nieprawidłowej eksploatacji lub konserwacji.

Odnosząc się do stanowiska przedstawionego przez MPWiK, Prezes UOKiK podziela pogląd przedsiębiorcy, iż takie zdarzenia jak „brak wody na ujęciu”, czy „przerwa w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych” mogą być wynikiem siły wyższej, jak również wynikać z winy poszkodowanego, lub osoby trzeciej (np. dostawcy energii elektrycznej). Niedopuszczalne jest jednak wprowadzenie w błąd odbiorców, co do możliwości roszczeń odszkodowawczych, ponieważ z treści ww. zapisów nie wynika, iż przedmiotowa odpowiedzialność MPWiK jest wyłączona tylko w sytuacjach niezawinionych przez Spółkę.

Ponadto Spółka podnosi, iż zawarte we wzorcach umownych zwroty są „kategoriami technicznymi” i dotyczą okoliczności niezależnych od MPWiK za które nie może ona ponosić odpowiedzialności. Powyższy argument nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ adresatami wzorców umownych są podmioty nie będące profesjonalistami w zakresie działalności Spółki, w związku z czym wykładnia kwestionowanych postanowień umownych musi odbywać się w oparciu o powszechnie uznane znaczenie poszczególnych zwrotów/wyrazów. Sformułowanie, iż „Dostawca nie ponosi odpowiedzialności odszkodowawczej za przerwy w dostawie wody spowodowane” brakiem wody na ujęciu (lit. b), oraz przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych (lit. g), prowadzi do jednoznacznego wniosku o **zwolnieniu się z odpowiedzialności przez Spółkę** w razie wystąpienia zdarzeń wyszczególnionych w punktach b) i g) paragrafu 6 ust.1 ww. wzorców umownych.

Mając powyższe na uwadze za niedopuszczalną należy uznać sytuację, w której całym ryzykiem niezrealizowania umowy *o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków* na skutek braku wody na ujęciu lub przerw w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych, obciążani są odbiorcy usług. Stwierdzić zatem należy, iż postanowienia umowne, na mocy których MPWiK zwalnia się z odpowiedzialności odszkodowawczej za przerwy w świadczeniu usług spowodowane brakiem wody na ujęciu i przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowo – kanalizacyjnych, **mają uciążliwy charakter.**

W związku z powyższym została spełniona trzecia przesłanka niezbędna do stwierdzenia naruszenia przez Spółkę art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ad d)

Czwartą i ostatnią przesłanką niezbędną do stwierdzenia naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów*, jest wykazanie, że kwestionowany warunek umowny przynosi przedsiębiorcy nieuzasadnione korzyści.

Osiągane przez podmiot gospodarczy stosujący praktykę ograniczającą konkurencję określoną w w/w przepisie nieuzasadnione korzyści są odpowiednikiem uciążliwych warunków umów w warunkach ekwiwalentności wzajemnych świadczeń stron umowy i oznaczają sytuację korzystniejszą od powszechnie przyjętych w stosunkach danego rodzaju. Nieuzasadnione korzyści powinny pozostawać w logicznym związku przyczynowym z narzuconymi kontrahentowi uciążliwymi warunkami umowy.

Nieuzasadnione korzyści mogą pojawić się po stronie przedsiębiorcy narzucającego uciążliwe warunki umów już w chwili zawarcia umowy lub też w okresie późniejszym, gdy zaistnieją okoliczności przewidziane w umowie pozwalające na wykorzystanie uciążliwego zapisu. Należy podkreślić, że już hipotetyczna możliwość wystąpienia na rynku skutków praktyki ograniczającej konkurencję (w tym przypadku faktycznego osiągnięcia przez

uczestnika nieuzasadnionych korzyści z tytułu realizacji uciążliwego warunku umowy) wystarczająca jest dla stwierdzenia naruszenia art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy antymonopolowej. Dla bytu praktyki ograniczającej konkurencję określonej w tym przepisie nie jest bowiem konieczne wystąpienie negatywnego skutku w postaci eksploatacji pozycji rynkowej w warunkach ograniczonej konkurencji. Wystarczy, że zaistniało zagrożenie wystąpienia takiego skutku. Praktyką ograniczającą konkurencję jest już bowiem sama próba osiągnięcia przez przedsiębiorcę zajmującego pozycję dominującą na rynku określonego skutku (por. E. Modzelewska – Wąchal *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz*, Wyd. Twigger, Warszawa 2002, s. 97).

Stanowisko takie znajduje odzwierciedlenie również w orzecznictwie, zgodnie z którym dla zaistnienia praktyki ograniczającej konkurencję istotne jest, aby skutki praktyki ograniczającej konkurencję mogły wystąpić na rynku (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 23 czerwca 1999 r. sygn. akt XVII Ama 26/99). W wyroku z dnia 7 lipca 2004 r. sygn. akt XVII Ama 65/03 Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, iż nie jest konieczne udowodnienie faktycznego stosowania przez przedsiębiorcę praktyki monopolistycznej, ani też osiągnięcia z tego tytułu nieuzasadnionych korzyści. Z treści art. 1 ust. 2 ustawy *o ochronie konkurencji i konsumentów* wynika bowiem, że jej reżimowi podlegają nie tylko praktyki ograniczające konkurencję, które wywołały bądź aktualnie wywołują skutki na terenie Polski, ale również praktyki, które choćby tylko hipotetycznie, mogą wywoływać takie skutki. Podobne stanowisko wyraził wcześniej Sąd Najwyższy, który w wyroku z dnia 12 maja 1997 r. (sygn. akt I CKN 114/97) wskazał, że istota rozpoznawanej sprawy nie sprowadza się do tego, czy przedsiębiorca, któremu postawiono zarzut naruszenia ustawy antymonopolowej odnosi korzyści z całości prowadzonej działalności gospodarczej, lecz do tego, czy w zawieranych umowach zastrzega sobie nieuzasadnione korzyści. Organ antymonopolowy ma zatem obowiązek oceniać zachowania przedsiębiorcy od strony skutków, jakie zachowania te mogą nawet hipotetycznie wywołać na rynku.

Tak więc MPWiK w treści ww. wzorów umów zwalnia się z odpowiedzialności odszkodowawczej za przerwy w świadczeniu usług spowodowane brakiem wody na ujęciach i przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych. **Z treści przedmiotowych zapisów nie wynika, że zwolnienie się z odpowiedzialności dotyczy wyłącznie sytuacji niezawinionych przez dostawcę usług i niezależnych od niego.** Brzmienie tych postanowień stwarza zatem Spółce możliwość uniknięcia odpowiedzialności odszkodowawczej względem odbiorców w każdym przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania z powodu obniżenia jakości świadczonych usług wywołanych brakiem wody na ujęciu lub przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych bez względu na przyczyny wystąpienia powyższych zakłóceń. Tak więc niezależnie od tego, czy wymienione w zakwestionowanych zapisach okoliczności będą zawinione przez MPWiK, czy też będą następstwem okoliczności, za które przedsiębiorca nie będzie ponosił odpowiedzialności, może on zwolnić się z odpowiedzialności odszkodowawczej wobec odbiorców z tytułu szkód spowodowanych ograniczeniami w dostawie wody i odbiorze ścieków. Takie rozwiązanie kwestii odpowiedzialności dostawcy za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy jest korzystniejsze od ogólnej zasady odpowiedzialności kontraktowej ujętej w art. 471 K.c.

Wyłączenie odpowiedzialności odszkodowawczej MPWiK w każdym przypadku przerw w świadczeniu usług na skutek wskazanych powyżej okoliczności jest bez wątpienia dla przedsiębiorstwa korzystne. Spółka nie musi bowiem liczyć się z koniecznością wypłacenia odszkodowania swojemu kontrahentowi w sytuacji, gdy zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności kontraktowej byłaby do tego zobowiązana. Możliwość uniknięcia przez

Spółkę odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy i wypłaty odbiorcom ewentualnego odszkodowania uznać zatem należy za nieuzasadnioną korzyść.

Bez znaczenia w niniejszej sprawie jest fakt, że MPWiK w rzeczywistości mogło nie osiągać korzyści wynikających z przedmiotowych postanowień umownych, ponieważ dla bytu praktyki ograniczającej konkurencję zdefiniowanej w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie [...] wystarczająca jest już hipotetyczna możliwość osiągnięcia takich korzyści przez przedsiębiorcę zajmującego na rynku pozycję dominującą. Nieuzasadnione korzyści mogą bowiem pojawić się po stronie przedsiębiorcy narzucającego uciążliwe warunki umów już w chwili zawarcia umowy lub też w okresie późniejszym, gdy zaistnieją okoliczności przewidziane w umowie pozwalające na wykorzystanie uciążliwego zapisu.

Tak więc stosowanie zapisów umownych, zgodnie z którymi Spółka nie ponosi odpowiedzialności za przerwy w dostawie wody spowodowane brakiem wody na ujęciach oraz przerwami w zasilaniu energetycznym urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych **wiąże się z możliwością uzyskania przez MPWiK nieuzasadnionych korzyści.**

Tym samym wykazano wystąpienie czwartej przesłanki niezbędnej do stwierdzenia naruszenia przez Spółkę art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

Zgodnie z art.9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes UOKiK wydaje decyzję o uznaniu praktyki za ograniczającą konkurencję i nakazuje zaniechanie jej stosowania, jeżeli stwierdzi naruszenie zakazu określonego w art. 5 lub art. 8 tej ustawy. **W związku z wykazaniem łącznego zaistnienia czterech przesłanek koniecznych do uznania zachowań przedsiębiorcy za praktykę ograniczającą konkurencję w rozumieniu art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, orzeczono jak w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.**

6. Kara pieniężna

Zgodnie z art. 101 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie [...] Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę w drodze decyzji karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10 % przychodu określonego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie dopuścił się między innymi naruszenia zakazu określonego w art. 8 (co ma miejsce w niniejszej sprawie). Tak określone kary pieniężne mają charakter fakultatywny. W ramach uznania administracyjnego to Prezes Urzędu decyduje, czy właściwe jest ukaranie przedsiębiorcy dopuszczającego się praktyk.

W punkcie I sentencji niniejszej decyzji uznano za ograniczające konkurencję i naruszające zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów praktyki MPWiK polegające na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków poprzez narzucanie uciążliwych i przynoszących nieuzasadnione korzyści warunków umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków.

Suma przychodów uzyskanych przez Spółkę w 2005 r. wyniosła 168 470 889,55. 10% tej kwoty, czyli maksymalna kara, jaka może zostać nałożona na przedsiębiorcę zgodnie z art. 101 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wynosi 16 847 088,95 PLN.

Kryteria brane pod uwagę przy ustalaniu kary pieniężnej na podstawie art. 101 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ustalone zostały w art. 104 w/w ustawy. Zgodnie z tym przepisem przy ustalaniu kary należy brać pod uwagę okres, stopień i okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów ustawy antymonopolowej. Wysokość nałożonej kary powinna spełniać funkcję prewencyjną, tj. zapobiegać w przyszłości naruszeniom przepisów ustawy antymonopolowej, a także represyjną, tzn. stanowić reperkusję ich naruszenia. W

zależności od stopnia naruszenia przepisów ustawy, ustala się funkcję prewencyjną lub represyjną za wiodącą.

Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes UOKiK zważył, iż stosowane przez MPWiK praktyki ograniczające konkurencję mają charakter eksploatacyjny; polegają na wykorzystaniu posiadanej silnej pozycji rynkowej kosztem słabszych uczestników rynku, w efekcie czego zagrożony jest interes publicznoprawny. Niedozwolone zachowania przedsiębiorcy wymierzone były we wszystkich odbiorców usług, z którymi zawarto umowy w oparciu o wzorce umowne zawierające zakwestionowane zapisy. Nie bez znaczenia jest również, iż wśród nich znaczący udział mają konsumenci należący do najsłabszych uczestników obrotu gospodarczego. Ponadto Prezes UOKiK wziął po uwagę długotrwałość stwierdzonych naruszeń, tj. co najmniej 2,5-letni okres stosowania niedozwolonych praktyk ograniczających konkurencję oraz fakt, że zarzucana praktyka ograniczająca konkurencję nie została zaniechana.

Miarkując karę Organ Antymonopolowy postanowił wziąć także pod uwagę liczne okoliczności łagodzące, w tym wyjaśnienia przedsiębiorcy wskazujące na to, iż naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie było z jego strony działaniem zamierzonym, nakierowanym na osiągnięcie korzyści finansowych kosztem słabszych kontrahentów a także wąski zakres przedmiotowy tej praktyki. Zważono też, iż do Prezesa UOKiK, nie wpłynęły żadne skargi odbiorców świadczonych przez Spółkę usług w związku z realizacją zakwestionowanych w niniejszej decyzji warunków umów oraz to, iż praktyki miały ograniczony wpływ na rynek i ograniczony terytorialnie zasięg oddziaływania. Uwzględniono też, że kwestionowane zachowania nie spowodowały na rynku nieodwracalnych bądź trudnych do usunięcia skutków dla konkurencji i nie wiązały się z wyrządzeniem przez MPWiK szkód swoim kontrahentom. Czynnikiem łagodząco wpływającym na wysokość kary jest także okoliczność, iż Spółka nie utrudniała Prezesowi UOKiK prowadzenia postępowania dostarczając dokumentów i wyjaśnień istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Ponadto, ustalając wymiar kary wzięto pod uwagę fakt, iż jedynym udziałowcem Spółki jest Gmina Wrocław, która jest wspólnotą samorządową, co oznacza, że kara stanowi dolegliwość również dla jej mieszkańców.

W związku z powyższym ustalono wysokość kary na kwotę 3 000 PLN (słownie złotych: trzy tysiące). W ocenie Organu Antymonopolowego wymierzona kara w wysokości około 0,002 % przychodu MPWiK w 2005 r. i stanowiąca około 0,02 % maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 101 ust. 1 pkt 1 ustawy o *ochronie konkurencji i konsumentów* jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Organ Antymonopolowy, kierując się potrzebą przeciwdziałania stosowaniu praktyk ograniczających konkurencję na rynku uznał, że **orzeczona kara powinna spełniać przede wszystkim funkcję prewencyjną i dyscyplinującą, tak aby zapobiec w przyszłości naruszeniom przepisów ustawy antymonopolowej.**

Wobec powyższego orzeczono jak w pkt II sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 105 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Stąd należało orzec jak w sentencji niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy antymonopolowej w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od daty jej

doreczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów we Wrocławiu.

z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury we Wrocławiu
Zbigniew Jurczyk

Otrzymuje:

Miejskie Przedsiębiorstwo
Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o.
ul. Na Grobli 14/16
50-421 Wrocław